

Hogere natuurkunde

Ellen Deckwitz

Hogere natuurkunde

UITGEVERIJ PLUIM
AMSTERDAM/ANTWERPEN

Eerste druk, september 2019

© Ellen Deckwitz

Omslagontwerp Lisa Droës
Typografie binnenwerk Perfect Service
Productiebegeleiding Tim Beijer
Drukkerij Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 929 2805 4

NUR 301

www.uitgeverijpluim.nl

Op een avond begon je te hijgen, je greep naar je borst en riep dat je moest blijven ademen omdat ze anders hadden gewonnen. Je kreeg roze pilletjes zo fijn dat het wel bloemblaadjes leken. Je geest bleef zich verzetten, wrong zich in allerlei bochten om het lijf waarin hij al veel te lang vastzat te breken, beukend tegen aderen door medicatie in tralies veranderd.

We vonden je naast het bed,
de bloedvaten compleet verkalkt.

Tijdens het uitruimen van je huis kwamen we de pilletjes tegen op het dressoir. Verstoep achter de foto's van je ouders lagen er honderden, zo gerangschikt dat het leek alsof er achter de lijstjes kransen waren gelegd van de allerfijnste kersenbloesem.

1.

Je zei dat je de warmte te vlug af moet zijn,

en dat jij je nooit hebt laten kennen.

Je zei dat je het licht te slim af moet zijn

(Vermijd de volle zon kleintje,
blijf in die schaduw.)

maar geen palmboom die voldoende beschut,
geen berg die voldoende beschut,
de koelte verdampt

en naast mij ritselt het struikgewas.
Een overgrootvader tiggert door de dorre bladeren.

Het KNIL-label al gerafeld maar nog steeds stevig vastgestikt,

ik moet door,
naar toen alles nog goed was,
toen je nog goed was,

magere dieren, struiken tjirpen,
geen dorpling die op me let, ze zijn druk
met afval verbranden.

De wind kamt wat zweet uit mijn haren,
in mijn handen houd ik een verweerde foto:
1927, meisje in het wit, enorme strik in het haar,
leunend tegen de reuzenboom.

In de verte nadert een man,

(Lange mensen moet je eerst tegen de knieën schoppen kleintje,
dan heb je extra tijd om te ontkomen.)

de geur van kruiden stuift mijn neus in,
ik krijg wat half verrot fruit aangeboden.

(Sla beschimmelde bananen nooit af.
Grijp altijd meteen de pepers,
die zitten vol vitamine c.)

Ik stop voor een kraam waar ze gedroogde vleermuizen verkopen.
Ze wegen het lijfje af met loodjes en het klatert,
de bekende en veel te lichte munten die ik uitwissel,
de bekende en veel te lichte taal die ik uitwissel:

doerian,
pisang,
manga,
ketimoen,

ik kreeg eerst de woorden voor voedsel en water
daarna die voor kleren, wapens,
de weg, links en rechts,
bezit,

ten slotte die voor familie,

de verkoper stopt de groenten in een tasje en ik dank hem
in een mix van tachtig jaar oud Maleis en Nederlands. Hij knikt
als ik hem het geld overhandig, zijn vel is donkerder dan de Krakatau
en zijn ogen bleekblauw als de IJssel,

hij wijst naar het veld waar ze een duivenrace houden.

Ik heb geld, ik ben vrij
en er is geen weg terug,